

BŁAGAJĄCY (1) *part praes act*

G sg m błągając(e)go.

Sł stp brak, Cn: s.v. błaganii służący, Linde brak.

Łagodzjący, zjednujący sobie (o stosunku do bóstwa) [co, czym]:

Zwrot: »błagający gniew«: á nád to niewiem iákoby dwu Bogu wízedł? iednego gniewliwego y niemilośierneho/ [...] a drugie^{g0} lutościwego y w drugim gniew y zwierzchność prosbámi błagáiącego? CzechEp 188.

Cf **BŁAGAC**

KN